

เรื่องเล่าจากในวัง- อ่านแล้วอ่านอีกก็ยังไม่เบื่อ ผมมีเรื่องที่จะเล่าให้ฟังอยู่เหตุการณ์หนึ่งซึ่งเป็นเรื่องจริงเหตุการณ์เกิดที่จังหวัดตาก

เมื่อพระเทพทรงเสด็จไปเยี่ยมราษฎรตามที่ต่าง ๆ

และได้ทรงเสด็จไปเยี่ยมประชาชนในตลาดสดย และถามความเป็นอยู่กับบรรดาแม่ค้าในตลาด แต่ก็มาถึงแม่ค้าปลา ซึ่งพระองค์ทรงตรัสถามว่า

'ปลาพวกนี้ขายอย่างไรจะ'

แม่ค้าตอบว่า 'ที่สวรรคตแล้ว ก็โลละ 40 บาท และที่เสด็จไปเสด็จมาก็โลละ 80 บาทจะ'

เหตุการณ์นี้ ทำให้ข้าราชการที่ตามเสด็จหัวเราะกันทุกคน

เช้าวันหนึ่ง เวลาประมาณ 7 โมงเช้า นางสนองพระโอรสของฟ้าหญิงองค์เล็ก ได้รับโทรศัพท์เป็นเสียงผู้ชาย ขอพูดสายกับฟ้าหญิง ทางนางสนองพระโอรส ก็สอบถามว่าใครจะพูดสายด้วย

ก็มีเสียงตอบกลับว่า คนที่เบงค๋ นางสนองพระโอรสก็ ง...ง ว่าคนที่เบงค๋ทำไมโทรมาแต่เช้า เบงค๋ก็ยังไม่เปิดนี่นา แต่พอฟ้าหญิงรับโทรศัพท์แล้วถึงได้รู้ว่า คนที่เบงค๋นะ

ก็ที่เบงค๋จริง ๆ นะ ไม่เชื่อเปิดกระเป๋าดังค์ แล้วหยิบเบงค๋มาดูสิ ขนลุกเลย ทรงตรัสกับในหลวงท่านอยู่นั่นเอง

อีกครั้งหนึ่งที่ภาคอีสาน

เมื่อเสด็จขึ้นไปทรงเยี่ยมบ้านของราษฎรผู้หนึ่ง ที่คณะผู้ตามเสด็จทั้งหลายออกแปลกใจในการกราบบังคมทูลที่คล่องแคล่วและใช้ราชาศัพท์ได้อย่างน่าฉงน

เมื่อในหลวงมีพระราชปฏิสันถารถึงการใช้ราชาศัพท์ได้ดีนี้ จึงมีคำกราบทูลว่า

'ข้าพระพุทธเจ้าเป็นโตไผ่โลกเก่าบัดนี้มีอายุมากจึงเลิกรามาทำนาทำสวนพระพุทธเจ้า. '

มาถึงตอนสำคัญที่ทรงพบกนิกรที่เลี้ยงไว้ที่ชานเรือน ก็ทรงตรัสถามว่า เป็นนกอะไรและมีกี่ตัว..

พอลิเกากราบบังคมทูลว่า มีทั้งหมดสามตัว พระมเหสีมันบินหนีไป

ทั้งพระโอรสไว้สองตัว ตัวหนึ่งที่ยังเล็ก ตรัสอ้อแอ้อยู่เลย และทั้งให้พระบิดาเลี้ยงดูแต่ผู้เดียว'

เรื่องนี้ ดร.สุเมธเล่าว่าเป็นที่ต้องสะกดกลั้นหัวเราะกันทั้งคณะไม่ยกเว้นแม้ในหลวง

เมื่อครั้งท่านพระชนม์มายุ 72 พรรษา มีการผลิตเหรียญที่ระลึกออกมาหลายรุ่น

เจ้าของกิจการนาฬิกาเยื่อหนึ่งได้ยื่นเรื่องขออนุญาตนำพระบรมฉายาลักษณ์ของท่านมาประดับที่หน้าปัดนาฬิกาเป็นรูปพิเศษ

ท่านทราบเรื่องแล้วตรัสกับเจ้าหน้าที่ว่า 'ไปบอกเคานะไรไม่ไซ้มีก็เมาส'

เรื่องการใช้ราชาศัพท์กับในหลวง ดูจะเป็นเรื่องใหญ่ที่ใครต่อใครเกร็งกันทั้งแผ่นดิน และไม่เว้นแม้กระทั่งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่

ที่ได้เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทถวายรายงาน

ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อนมีข้าราชการระดับสูงผู้หนึ่งกราบบังคมทูลรายงาน

ว่า 'ขอเดชะ ฝ่าละอองธุลีพระบาท ปกเกล้าปกกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้าพลตรีภูมิพลอดุลยเดช ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต กราบบังคมทูลรายงาน ฯลฯ'

เมื่อสิ้นคำกราบบังคมทูลชื่อในหลวงทรงแย้มพระสรวล อย่างมีพระอารมณ์ดีและไม่ถือสาว่า

'เฮอ ดี เราชื่อเดียวกัน...'

ข่าวว่าวันนั้นผู้เข้าเฝ้าต้องซ่อนหัวเราะเข้าชั้นกันทั้งศาลาคูสีดาลัย

เพราะผู้รายงานตื่นเต็นจนจำชื่อตนเองไม่ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่งทรงเสด็จไปพระราชทานปริญญาบัตรให้กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในระหว่างที่ทรงเปลี่ยนในครุฑย หงไปรดสูบมวนพระโสด

แต่ว่าทรงหาที่จุดไฟไม่ได้ ทางอธิการบดีซึ่งเฝ้าอยู่ก็จุดไฟให้พร้อมทูลว่า 'ถวายพระเพลิงพระเจ้า' ในหลวงทรงชะงัก ก่อนจะแย้มสรวลน้อย ๆ

กับอธิการบดีว่า 'เรายังไม่ตายถวายพระเพลิงไม่ได้หรอก'

เคยมีเรื่องเล่าให้ฟังว่า ในหลวงเสด็จไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อเยี่ยมเยียนราษฎร

อยู่ครั้งหนึ่งพระองค์ท่านทรงแจกพระเครื่องให้กับราษฎรจนหมดแล้ว

แต่ราษฎรผู้หนึ่งกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานพระเครื่องว่า

'ขอเดชะ ขอพระองค์'

ในหลวงทรงตรัสว่า 'ขอเดชะ พระหมดแล้ว '

วันหนึ่งพระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมเยียนพสกนิกรของท่านตามปกติที่ต่างจังหวัด
ก็มีชาวบ้านมาต้อนรับในหลวงมากมาย พระองค์ท่านเสด็จพระราชดำเนินมาตามลาดพระบาท
ที่แถวหน้าก็มีหญิงชราแก่คนหนึ่งได้ก้มลงกราบแทบพระบาท
แล้วก็เอามือของแกมาจับพระหัตถ์ของในหลวง แล้วก็พูดว่า 'ยายดีใจเหลือเกินที่ได้เจอในหลวง'
แล้วก็พูดว่า ยายอย่างโน้น ยายอย่างนี้ อีกตั้งมากมาย
แต่ในหลวงก็ทรงเฉย ๆ มิได้ตรัสรับสั่งตอบว่าอะไร
แต่พวกข้าราชการบริพารก็มองหน้ากันใหญ่ กลัวว่าพระองค์จะทรงพอพระราชหฤทัย หรือไม่
แต่พอพวกเราได้ยินพระองค์รับสั่งตอบว่ากับหญิงชราคนนั้น
ทำให้เราถึงกับกลั้น หัวเราะไว้ไม่ไหว เพราะพระองค์ทรงตรัสว่า
'เรียกว่ายายได้อย่างไร อายุอ่อนกว่าแม่ฉันตั้งเยอะเย้ย ต้องเรียกนางชึ่งถึงจะถูก'

ครั้งหนึ่งหลาย ๆ ปีมาแล้ว
พระเจ้าอยู่หัวทรงประชวรนิดหน่อยเกี่ยวกับพระฉวีมีพระอาการคัน
มีหมอโรคผิวหนังคนหนึ่งไปหาเฝ้าฯ เพื่อถวายการรักษา
คุณหมอบเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโรคผิวหนังแต่ไม่ได้เชี่ยวชาญทางราชาศัพท์
ก็กราบบังคมทูลว่า 'เออ - ทรง... อ่า-ทรงพระคันมานานแล้วหรือยังพะยะคะ
อ่า-ทรงพระคันมานานแล้วหรือยังพะยะคะ'
พระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระสรวล ตรัสว่า 'ฉันไม่ใช่ผู้หญิงนี่จะทอ้งไต่ยังง'
แล้วคงจะทรงพระกรณวาทว่า หมอคงจะไม่รู้ราชาศัพท์ทางด้านอวัยวะร่างกายจริง ๆ
ก็พระราชทานพระบรมราชานุญาตว่า เอ้า พูดภาษาอังกฤษกันเถอะ
เป็นอันว่าก็กราบบังคมทูลชักพระอาการกันเป็นภาษาอังกฤษไป

เรื่องนี้รุ่นพี่ที่จุฬาฯเล่าให้ฟังว่า
มีอยู่ปีหนึ่งในหลวงทรงเสด็จพระราชทานปริญญาบัตร
อธิการบดีอ่านรายชื่อบัณฑิตแล้วบังเอิญว่ามีเหตุขัดข้องบางประการ
ทำให้อ่านขาดตอน ก็ต้องรีบหาอ่านรายชื่อไปถึงไหนแล้ว
ปรากฏว่าในหลวงท่านทรงจำได้ ท่านเลยตรัสกับอธิการบดีไปว่า
'เมื่อกี้ (ชื่อ...) เค้ารับไปแล้ว'
และมีอีกปีหนึ่งที่พระราชทานปริญญาบัตรอยู่ดี ๆ ไฟดับไปชั่วขณะ...
ทำให้บัณฑิตคนหนึ่งพลาดโอกาสครั้งสำคัญในการถ่ายรูป
พอในหลวงทรงพระราชทานปริญญาบัตรเรียบร้อยแล้ว
ก่อนที่จะให้พระบรมราโชวาท ท่านทรงให้อธิการบดีเรียกบัณฑิตคนนั้นมารับพระราชทานอีกครั้ง
เพื่อจะได้มีรูปไว้เป็นที่ระลึก ตื่นตันทันถ้วนทั่วทั้งหอประชุม
ขอจงทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน>***
ถ้ารักพระองค์ท่าน ก็มาอ่านอีกนะ